0'50

Arm.	Pres.	C.	N
189	II	4	8.

622

t-29-8

Casualitat.

Dialech comich y en prosa.

original

de

Emili Roig y Folch

1908

Barcelona.

Ms. 618

— Personatges —

Ella 25 anys

Ell 32 "

—

L'acció a Barcelona

Epoca: ara.

Dreta y esquerra las del actor.

—

?

— Acte unich —

Sala b en ennoblada. Porta
al foro y laterals. al mitj
de l'escena una taulet a
el dessobre un tinter plumes
y una carpeta ab papers dintre.
Cadires, sofas, butacas y per
los parets quadros.
Son las unit del matí

—

— Escena primera —

Ell (sol)

—

(Assegut en una cadira prop
la taulet a) ¡A perfi da
dona!... ¡Aqui, y aquí
pri hu la prova de la

seva vigilancia! (Mostrant una carta que du a les mans)

Fa tres dies que hi veig un misteri en ella... Aquella divergència, aquella freqüència en sortir de casa, en anar a veure a la Matilde.../ Bona Matilde! La cosa es clara. (Llegint)

"Demà aniré jo ma-teix a casa de vosté; esperin.

Pepita"

(Deixant de llegir) Ja dirigeix-

si don Gustavo Prieto.
¡Magnífich! Ja l'apanya-
re jò a n'aquest don
Gustavo Prieto. Bo serà el
gust que li donaré y el
apretament-al ganyot.
¡Jesha, que tremoli!
Lea fecha es del dillunes...
Son a dijous... Vetaquí el
empenyo en anar a
veure a la Matilde
Diu be me ho deya
la Nuri: no te la fie-
gues, que no te esti-
ma tant com pensas
tu... Mira que es mall-

coqueta, que los co-
quetas totes son fal-
sas... Ay, jo, xes, engres-
cat ab ella. M'hauria
creyut que abdó ho
deya perque no mi'
fi cases ab la Matilde,
perque en cases ab
ella... com que ho sa-
bia que la chicota
en volia... ¿Encara
jo, neci de mi, tots
aquests dias no mes
feig que anar y ve-
ni' de gracia, de casa

la modista, portant-
li el cuan me ha
anat encarregant
perque li fes el ves-
tit que anuy voli'a
regalarli perque es el
seu sant y que tin-
gues una sorpresa?
Aixi que el dugui,
el faig a trossos.
Com que la modista
li sols la midu y ella
esta dentjo su de un
vestit, vaig pensar: li
donare una alegria a

la Pepita y una sor-
presa.

¡Ah pèrfida! ¡ah,
traidora! ¡Enganar-
me a mi, el enganyar
al seu marit!

¡Alto! Ella... Me'n vaig
per no veurela. (Mutis
per la segona dreta al temp
mentes que surt per la
primera dreta, Pepita)

— Escena II —

Pepita

—

Sí, vesten, vesten... Jo

t'arreglaré jò, esperat.
Pero m'has hagut de dir
que el meu murit te-
nia que pegarmela
ab la meva modista!
Si jà m'ho deya la
mamá, que al cel sia,
que no me l'creyues,
quan me deya que m'
estimaba, que jò seria
la unica en aquest món
la dona del seu cor, la
reineta de la seva vida.
¡Pero exemple he sigut
en fe aquets passos per
donarli una sorpresa

anny que es el seu
sant. ¡Llastima de ga-
rrotada per xuxple!
Miren que es teua barra
(lleyint la carta)
"Dentjaria que m portes
aquells adornos que m
von dir hubia vist y que
em portaria pel vestit.
Es pressi no perdi temps.
Antonia Fayos"
No hi ha dupte, y dirigida
a ell, Joseph, Rosech.
Ja l'aprunyare jo à n'
aquesta Senyoreta Anto-
nia. Anny matex anirè

a casa seva ¡ràs! li
arreco el munyó, y á
n'ell, el que es à n'ell,
lo será el disgust que
li donaré. Aniré à
empendre despres, al
marit d'aquesta mo-
dista y li dich net
y clar que el meu ma-
rit y la seva senyora
se entenen y tallan
sols. (Parla bé.)

No trigaran gaire en por-
tar el regalo pera el meu
senyor marit. Aixís que el
portin, el tiro dalt à baix del

burlo, anirans que do-
marli à n'ell.
¡Ola!. ja surt! Tem la
seria!

— Escena III —

Ella y Ell.

Ell — (ap) Den d'haber ensu-
mat alguna cosa. Pero
veig que ho pren á
la tremenda. Encara
pot ser voldra tem-
rahó despres de for-
me enar carregat. (mi-
dicant banyas).

Ella — Estic serio y no in-
dirres. Això es que

s'ha trovat a falta la
carta y que s'ho ha
pensat que sEla he arre-
plegat y are encare pot-
ser que vulga tenir
raho.

Ell- (Mostran la carta) ¿Es
pot sabe qui es aquest
Gustavo Prielo?

Ella (ap) ¡Oh!, M'ha trovat
la carta del que m'
de portar el seu regalo.
¡Magnifich!, are el
farè creure! (alta)
Es de qui a vorta no
le importa gens ni mi-

ca.

Ell- Soch el seu marit, i hi
oblig a dormir.

Ella. Donch precaucions
perque si espera que
li digui, cuit per
una bona estona
y es llastima que es
cansi

Ell- O me ho diu o no
ho diu aixis que a
mi m'en dongui la gana
de saber.

Ella- Donam vostè me digui
el motiu de que aques-
ta senyora li demane
els adornos per el res-

tit que vosté den de
norber tingut el desver-
gonyment de regalarli;
allshores li dire jò à
vosté que ès aquest Gus-
tavo Prièlo.

Ell- No tinch cap mèconve-
nièn, mentres que
vosté no falti à la
paraula.

Ella Pat estarne segur.

Ell- Donchs, es com vosté
jà sab la seva muodès-
ta, la que li for els
vestits y a la que jò
li trabi à encarregat
li fes un à vosté y

Sento que ho sospigues
per donarli ir veste
una sorpresa avuy
que es el seu sant y
per mes prova, haviat
el portaran y es cen-
vensera de que no l'
enganyo. Si això he fet
ha sigut per donarle
ri dones de una sorpre-
se la alegria de veu
lo que sera temps de-
sitjaba y qui are, de-
vau de la vinguda de
voste me empenedeixo
haverli fet se.

Ella. (Contenta) Es de debó Pepet?

Ell - ¿"Encara gosa acostarse à mi"?

Ella - Sí" y perdonam. Hace siglos una casualitat, tot això.

Aquest Gustavo Prieto, es un corredor de la rellotjeria francesa establerta en el carrer de la Boqueria y que he mantenido de vez amigo Matilde vez recomanarme. El objecte de la carta es fant-nos pergue passes à veure unas muestras diferentes de rellotjes

arribades de París
antes de ahir; puig de
tes que hauria vist els
dias anteriors no n'
hi hauria cap del meu
gust y perxo es que
ahir vaig tenir de
tornar a veure si en
trobava algun que fos
del meu agrado. Com-
que vaig dirli que m'
avises, el home va es-
criure un avisantme.

Ell - Hi per que es el retratje

Ella - ¡Bonto! ¿no te ho pen-
sas? Per ti. Com
que crey es el teu

Sant y sabrà que desitjà-
bas un rellotge he vol-
gut donarte una sor-
presa y una alegrià.
Mira, no trigaran pas
en durlo, ja veuras.
¡Ah! Y si vols anar à
veure à n'aquest se-
nyor Gustavo y ente-
rarte, pots anarhi, no
vull que duptis ni
que el pensis que te
enganyo.

Ell. No, confiò ab la teva
paraula. Aixis digas
que en tinguts els ma-
teixos pensaments?

Ella. Sembla mentida,
¿oy, Pepet?

Ella. ¿Em perdonas, Pepita,
si he pogut dupstar
de tu un moment?

Ella ¿Tu, ¿em perdonas
de que així dups-
tat de tu?

Ell. ¿Com no, si te
estimo tant? Digos,
¿emperdonas?

Ella. ¡Oh, si! Jo també
te estimo, perxo he
duptat, perxo me
he creyut que

no t'enganyaves.
Si no t'estimes,
no m'hauria
fet res que me
enganyés i no te
hauria dit paraules
sinó que, pero
com que el vull,
solament, me'n
perdó me he cre-
gut lo que no era
Ell. Igual me ha pasat
a mi. Bot ha si-
gut pura gelosia.
Desenganyat, Pepita

qui no estime,
no te gelosia, pero
com que nosaltres
els volem, perxo,
ha malehi de gelo-
sia els fer pet
passar un mal
rato.

Ella - Bueno, deixemo
corre tot; lo passat,
passat es. Adames,
que anem es el nos-
tre sant y hem
de passar el dia
jsus y felisies com
sempre.

Ell. Sí, el pasarem junts
Z felissos, molt felis-
sos, pero fora de casa.
Anirem a celebrar
nostre sant à ca'n
Justin, 2 et sembla
bé, amor meu?

Ella Sí, Pepet, sí.

Ell. Donchs, arreglat z
aneusem tot seguit.
(Tocan a la porta z
Pepita va a obrir desa-
pareixen per la segona
esquerra tornant tot
seguit) Tocan.

Ella ¡El teu regalo!

Ell O el teny qui sab.
Ja deuen jò que la Pepi-
ta no podrà ni era
capaça de enganyar-
me.
Ella (Desde dins) Pepet!
Han portat el vestit
y el rellotje, vina,
cuyta.
Ella- Escolta jeina un mo-
ment.
Ella- (fortint) Dijas.
Ell- Estrenas are el vestit
per anar ri cañ Justin,
y jò el rellotje, de
modo que posatel ja.

Ella Doncks, anem.

Ell- Espera ... Y els senyors?

(Pel pitet ich)

Ella Eens vaho' ...

Ell- Ves, convidats.

Ella Dico, tu; jo me vago.

Ell- Com vulgas. (Adelantàse)

Si heu pasat un bon ratet
y el creuhen passar millor,
venim vostes ab nosaltres,
els convido y se acaleó

— Telo rapit —

—

— Fi. —

?

/10063899939